

Ledovce jsou v těchto částech světa zastoupeny jen sporadicky, a to jako ledovcové čapky, karové nebo údolní ledovce v horských oblastech pevnin, dále pokrývají některé subantarktické ostrovy, z nichž např. Austrálii patří souostroví Heard, a popřípadě je v těchto částech světa můžeme najít jako zbytky šelfového ledu z Antarktidy, tzv. iceberg. V Africe se nachází v současnosti pouze dva izolované vrcholy Kilimandžáro (Kibo, 5895 m n. m.) a Mount Kenya (Batian, 5199 m n. m.) a pohoří Ruwenzori (Mount Stanley, 5109 m n. m.), které mají zalednění. V Austrálii se v současnosti již žádné zbytky zalednění nenachází. V Oceánii jsou zbytky zalednění na vrcholech Centrální vysočiny (Puncak Jaya, 4884 m n. m.) v Nové Guinei a na Novém Zélandu, kde se většina z ledovců nachází v Jižních Alpách (Aoraki, 3754 m n. m.) a dále na vrcholu Mount Raupehu (2797 m n. m.). Tyto tři oblasti výskytu zalednění, tzn. vrcholové partie Východoafrické náhorní plošiny, Centrální vysočiny na ostrově Nová Guinea a pohoří Nového Zélandu, lze rozdělit na oblasti okolo rovníku, kde je zalednění spíše reliktním jevem a může tak v blízké budoucnosti relativně rychle zmizet, a oblasti ve vyšších zeměpisných šířkách, kde sice došlo také k jeho rapidnímu ústupu v průběhu 20. století, avšak je zde stále přirozeným jevem, a proto je těžké předpovídat, kdy zmizí. Při vhodných podmínkách můžou ledovce v těchto oblastech stále ještě narůstat. Nárůsty zde mohou způsobovat vlivy El Niña, které přináší srážky, oblačnost a chladnější léta, anebo některé topografické vlivy (např. na západních svazích Jižních Alp spadne více sněhových srážek při převládajícím západním proudění vzduchu) a další anomálie, které se při globálním oteplování mohou objevovat. Takže na Novém Zélandu byl pozorován úbytek ledovců již od r. 1890 a se zrychlujícím tempem od r. 1920. Od r. 1980 zde začaly vznikat předledovcová jezera, jejichž počet se v současnosti zvětšuje a dochází k výstupu sněžné čáry. V letech 1975–2005 došlo k 11% zmenšení objemu ledovců. V oblastech okolo rovníku vědci mohou předpovídat úplné vymizení dnešních zbytků zalednění, ke kterému by došlo za stávajících podmínek, při současném trendu oteplování. Doby, za které k tomu dojde, se na různých místech liší. Tyto rozdíly jsou většinou dány rozdílnými přísunem srážek. Je předpovídáno, že v Africe nejprve zmizí zalednění z Kilimandžára (5–10 let od r. 2010), kde do dnešní doby (r. 2006) zbylo už jen méně než 20% zalednění z konce 19. století, pak zalednění z Mount Kenya (25 let od r. 2010), kde je dnes (r. 2006) asi 25% zalednění z konce 19. století, a nejdéle budou zaledněny vrcholy pohoří Ruwenzori z důvodu velkého přísunu srážek z Konžské pánve. Dnešních (r. 2005) méně než 50% zalednění z počátku 20. století se zde rozprostírá už jen po třech horách z původních šesti. Zatímco rozdílný úbytek zalednění oblastí v Africe je dán variabilitou srážek a není tak přímo úměrný globálnímu oteplování, na Nové Guinei nebyla zaznamenána prakticky žádná změna v množství srážek v průběhu 20. století a tamní ledovce jsou tak dobrým indikátorem globálního oteplování. Expedice na největší tamní ledovec, zbytky z ledovcové čapky vrcholu Puncak Jaya, zaznamenala šířku ledu okolo 32 metrů a zužování o 7 metrů za rok, z čehož se usuzuje, že ledovce by měly zmizet z Nové Guinee už za 5 let. Závěrem je nutné dodat, že tropické ledovce jsou jak velmi citlivým indikátorem globálního klimatu, tak i důležitým ekologickým faktorem pro tamní společenstva (např. zásobárna vody na izolovaných vrcholech Východoafrické náhorní plošiny).

Hlavní zdroj: <http://en.wikipedia.org>, dále např. <http://www.kilimanjaro.cc>